

pilles op igjen, forinden det fuldendte kunde fremstaae — Alt med en Udholdenhed og Taalmodighed, som kun Kvinden kan vise, og som kun en ædel Tanke, en stor og stjern Sag, kan indgive. En af Kunsternes Fruer, der nærmest har ledet Sparbejdet, har selv udført alle Kunststykkerne; navnlig maa det fremhæves, hvor mesterligt Udtrykket hos Thor og Heimdal er blevet fremstillet med Naalen. Sjøerne ere disse Skikkelser, betragtede som Kunst- og Fjeldværker; men den fornemste Betydning bliver dog den, at de ere Værker af danske Kvindehænder, som Jomfru Ingefrid syede Banneret til stolten Vetteinan, da han drog i Kamp mod Vænderne; sikkert vil ogsaa, naar Studenterne følge Fanen og betragte Fylkeguden, ofte en vinkende, hvid Haand og klare, blaae Zine skimte frem bag de fine Traade, thi for Ynglingen vil det til Kampen „för sannt och godt och stort“ altid lyde: „For Pigen og vort Land!“ Maatte han da vise sig voksen til at løfte Banneret og ikke alene blive en ægte Vetteinan i Kamp mod Vætter og Vænder, men ogsaa optage Aernes Kamp mod Jætteverbenen, indfrie Løftet: „Mot mørkret dra' vi våra svärd!“ Fortes denne Kamp ret under Aernes Mærke, da vilde vore Faner være syede med Ariadnes Traad; vi vilde komme ud af den Labyrinth, hvori de mange Skjæbheder ved vort hidtilværende Universitetstilværelse le- det ind.

Endnu maa det være tilladt, at tilføie et Par Bemærkninger angaaende Fordelingen af de fire Guder. Ved Overleveringen af Fanerne stete en lille Feiltagelse, som, endstjundt den strax blev rettet, dog er værd at lægge Mærke til; det hæudtes nemlig, at man, idet Fanerne skulde overrækkes, for et Dieblisk forveglede den, der var bestemt til Upsalenserne, med Lundensernes; det var naturligvis ved et Tilfælde, men ogsaa det kunde maaskee antyde, at der var lidt Brangt ved Anordningen. At ville tildele ethvert af Universiteterne een af de nordiske Guder, er naturligvis i og for sig en vanskelig Sag, umulig at udføre tilfredsstillende, da man jo i saa Fald maatte antage, at det nordiske Folk ligesom havde anet, at det engang skulde faae fire Universiteter og ikke tre. Hvis det nu imidlertid var saa, at man aldeles ikke kunde paavise nogen særskilt folkelig Betydning for hver enkelt af de store Afer, da kunde det jo forsaavidt ogsaa være tilladeligt, vilkaarligt at uddele dem mellem Universiteterne, stjundt det maaskee havde været rettest, at Upsala og Lund havde faaet samme Gud. Da der nu derimod virkeligt, ialtsald med saa klart Lys, som Nutiden kan see Sagen med, kan drages en Parallel mellem hver af de tre store Guder: Odin, Thor og Frej, og hvert af de tre nordiske Folk, saa synes det ikke vel at kunne billiges, at der er bleven gjort Brud paa dette Hensyn, for ligesom at vise et Galanteri mod vore Gjester, idet man overlod til deres tre Universiteter, hvad der tilhører de tre nordiske Folk, nemlig de tre Hovedguder, og var saa befjeden selv at nøies med een af Underguderne og gjøre det danske Folk blot til Vagtholder for Norden, omtrent det Samme som Tegnér sagde i sin første, kun lidt skandinaviske Tid, idet han (i „Nore“) udtalte Duffet om, at Danmark engang skulde anfre op som Vagtskib udenfor Nordens Strand; det vil vist Alle iøse, er Noget, som vi ikke kunne vedkjende os. Det kan derimod med mere eller mindre Tydelighed paapeges, at, ligesom af de tre Afer: Odin, Thor og Tyr, er Tyr, den egentlige Krigsgud, den ungdommelige Kamp først og fremmest for Vren, at hense til Sverig, Thor, Manddomsbedriften, til Norge og Odin, den erfarne Visdom, til Danmark, som aldrig fortrinnsvis var Bedristerens Land, undtagen i Aandens Rige, hvor Danmark i Regelen i enhver Bevægelse har ført det første Slag — saaledes maa man af Vanerne nærmest ansee Freja for Danmarks, Njord for Norges og Frej for Sverigs udlaarne Gud; Frej dyrkes ogsaa først og fremmest af Svenske, i Upsala endog fremfor Odin, hvem Historikeren ellers lader herke ber for ham, men dog allerførst paa Fyen. At Heimdal vel, navnlig i vor Tid, henpeger paa Danmark, er jo tydeligt nok, medens paa den anden Side, naar Aanden for Frihed og Folkelighed ret bliver vakt, Bølleisen og Vaagenheden nødvendigvis i lige Grad maa være hele Nordens Sag. I det Hele maa man vogte sig for at føre Paralleler for vidt, men først og fremmest mindes, at den nordiske Gudetreds er fælles Giendom; vil man derimod lægge nøie Mærke til de enkelte Skikkelser, saa synes det værd at lægge paa Sverig og Thor for Norge. Hvad her saa løseligt er ytret, maa ikke betragtes som nogen dablende Udtalelse, men kun som et Forsøg paa at oplyse en, som det synes, lidt misforstaaet Høilighed.

— b —

Fra det nordiske Studentermøde.

Frederiksborg.

Endelig havde man da faaet utvivlsomt godt Veir. Da det kunde behøves hin Løverbag, til den store Udflugt i Nordsjælland. Sverken Storm eller Regn forstyrrede Landfærdningen ved Klungsted og Vestfælden af Sjællands rige Kyst,

hvor den breder og bugter sig mod Syd og mod Nord, indtil den, hidsides Humlebees Skove, med al indimigrende Ynde nærmer sig til Søsteren hidsides. Deropad truede dog mørke Skyer, og kun efterhaanden, som Vindene pustede op hist og her paa Himmelen, lode enkelte Solglimt i det Fjerne først Helsingørs Kirker og røde Tage, saa Kronborg og endelig Helsingborg med Kärnan komme til syne i virkningsfuld „Theaterbelysning“. Men der, hvor „kolige Stygger“ oplivede „Fisternes“ Skjald, var det klart og frit, saa at den henrivende Spadservei op til Hørsholm kunde lægges tilbage med fuld, ublandet Nydelse.

Om Fjesten i Hørsholm, denne uovertræffelige romantiske Dyd, maa vi kun sige: gjemt, men ikke glemt. Ikke heller kunne vi dvæle ved Kjørselen deraf, ved det muntre Tog af Vogne, omtrent halvtrediehundrede i Antal, bedækkende et Veispykke paa vel en halv Miils Længde; denne Fart over frugtbare Marker og gjennem prægtige Bøgestove, som de fleste af Gjesterne første Gang saae her, var lige tiltalende og er lige uforglemmelig for os Danske og for Fine, hvem den ovenikjøbet sfejende Nyhedens Behag. Vi maae, som sagt, lægge disse ublandet smukke Minder tilside, for med Zeppe at udbrude: Hvor længe var Abraham i Paradis! Ja, hvor længe kunde det nordiske Studentermøde være denne velgjenede Regu foruden? Ikke saajuart var Nedsligningen af Vognene foretagen — under usigtig Overholdelse af Rejsecomiteens viselige Regel, at man ikke maatte springe ned ad mere end een Vogn ad Gangen — førend Sverne gave Livstegn fra sig, dog kun som lidt suarmulent Gnaveri, til Advarsel om det Værrer, der kom efter. De mærkværdige Kjøbstadboere, med hvem man stod især med at slutte Bekjendtskab, disse Gjestfrihedens Uppræstere, som, selv omtrent to Tusinde, havde skaffet Plads til lesforuden næsten eet Tusind, havde ogsaa erhvervet sig Krav paa Taalmodighed ved en særdeles heldig Anordning til Sammenbringelsen af Gjester og Værter. Man fandt hverandre nogenlunde hurtig og Alle bleve færdige hermed saa temmelig samtidig. Derfor lykkedes det ialtsald at begynde Indtoget med sluttede Rækker, der ogsaa kun bleve brudte, naar det gjaldt de ligesaa muntre som ivrige Haandmæng om nedfaldende Blomster. Men til saadanne venstebæltige Stærmydsler var der rigtignok hyppig Leilighed i det smukke Hilerød, ligesom de første Dage i Byens Udant og gjennem de ikke saa ganske saa Gader indtil den prægtige tætbefatte Skraaning nedad Torvet til, hvor Toget staudede og forenedes til Dypøsning. Og saameget større Anledning til Standsning under Gangen var der for den letfængelige Ungdom, som Frederiksborgs Damer jo, selv uden Krands og Bouletter, blomstre saa det ikke kan Andet end blive bemærket til alle Tider, endfjølge ved en Leilighed, som den nærværende. De „tredivte Tyranners“, de allehjerterantændende Skjønhedsføles Tid er forbi; men Vættten lever. Tæt besat er endnu den hilerødste Himmel, hvorfra nu saamangen Hilsen smilede ned til de nordiske Vandbringsmænd, saa at disse vel overalt fandt deres Bei bestraalet af glimrende Stjerner, der kom og svandt sig bløndende Meteor, ligesom Jorden paa sin Bane steds omvævedes af talrige Himmelslys; men her var det, som hvor Kloden paa visse Aarets Tider krydser en heel tæt Krands af Stjernesud — ja, Stjernesud, hvormange Saadanne var der ikke i Frederiksborg!

Fra Frederiksborg til Fredensborg.

Ikke med det bedste Veir, men med det bedste Humour, ikke med Solfin fra Himmelen, men med Liv og Lyf i Hjertet, gif Toget aften. Af og til smaaeguede det vel; men kan man ønske sig nogen bedre Paraphy, end den, som Bøgestovens Kroner holde over Hovedet! Af og til var Føret vel lidt sibrigt, men skulde Ungdommen ikke kunne gaae med faste Strid til Kongens Bord — især saa tidligt om Morgenen? I Sandhed! der var neppe Tid til at tænke paa, at Omstændighederne kunde have været mere gunstige, og saa galt var det ikke heller, at jo Enhver kunde glæde sig ved den smukke Bei, de stolte Skove, de frugtbare Marker og de frie Udsigter; uden Spor af Træthed naade man derhen, hvor Sørom Sø udbreder sin smilende Flade, medens Fredensborg By og Slottet hæve sig malerisk over Heiderne.

Paa mange Maader forlorledes desuden den ikke lange Gang. Fortrolige Samtaler fandt god Tid og Leilighed til at komme frem mellem de noget Velbre, der vel kunde have Et og Andet at spørge og erfare om Broderlandenes Forhold. Og de Yngre, der fortrinnsvis følte Trang til lyriske Hjertendrub, oplivede Marchen ved at udtralle deres Stemning i en gammel Upsalasang, halv bekjendt, halv forglemmt, men meget let gjenfaldt i Erindringer, da dens ingenlunde ucharakteristiske Indhold kun bestod af følgende, ideligt gjen- tague, dybsindige Strofer:

(Mel.: Ritsch, ratsch osv.)

Fru Söderström, fru Söderström, fru Söderström,
Fru Söderström och lilla mamsell Roos!
Gif oss litet sodavatten, sodavatten, sodavatten,
Sodavatten, sodavatten, sodavatten — Punsch!

Og entreprenante Kjøbmandsjaele fulgte med Toget, eller søkkede det hist og her til en kort Standsning. Bayersk XI

og Kirsebær — maaskee af en mere germanisk Oprindelse end det Bayerske — vare slet ikke uvelkomne; for at Betalingen i uvante Myntforter ikke skulde vere alfor store Vanskeligheder, havde vedkommende Handelsaander meget snildt udfundet, at den Penge, der kaldes en Rigsort, var en saare henfjølsmæssig Genhed: et Glas Al og en Haandsfuld Bær, Alt lod sig netop lige godt betale med denne fortræffelige Mynt. (Maaskee det var et Slags practisk Scandinavisme, med Henblik til de smukke svenske Fjereogtvæstillinger.) Nok er det, Veien gif let og afvejlende for de Gaende. Og end lettere var den vel for dem, der kom agende eller ridende paa Husarheste. Disse af svingende Huer, fulgte af ruggende Hurraer, droge ikke saa Vogne forbi, saa tætpakkede som Muligheden blot tillod. Og Nyttene — ja hvordan det forholdt sig med dem, derom vilde vi henvisse til det flygtige Billede, som en flyvende Indbildningskraft har idealiseret for vore Læsere.

Aftenen.

Aften! — dette forunderlige Ord, der rummer i sig baade Mindernes Glæde og Adskillelsens Smerte; denne fattige Lyd for saamangen rig Stemning i Sindet — hvorledes skulde din Høitidslyde kunne males med Ord? Afmagtig er det døde Ord, kun lidet forslaar dets forstandige Afpassen, dets lo- giske Forbindelse af Subject og Prædicat, hvor det gjelber Følelsens varme Udbrud. Ingen, som var tilstede hvor de sidste Haandtryk veksledes, de sidste Hilsener gaves og toges, vil kunne glemme, hvormeget de korte Diebliske Hjen- tebe. Og Ingen, som ikke var med, kan ved nogenfombest Gjengivelse saae fremstillet, hvor rigt, hvor berigende disse Minutters Liv var for Alle.

Blomstermylke og rige paa mange „Forglemmigeier“ stode de unge Brødre tæt sluttede paa Skibenes Dæk. Hurtigt som en Drøm flygtede de sidste Diebliske, medens Ord og Bliffe løi fra Land og tilbage igjen. Saa lod Klokkerne Varseldrøst, og med den rige Fragt fore Søhestene snjvende aften, hældende sig endnu engang med Kjærlighed henimod de Tilbageblivende. Huerne vinkede og Hurraer rystede Luften, for at Zie og Dre dog endnu engang skulde fylbes med broderlige Venstabsbud. Men de stolte Skibe gif ustandse fremad og tokkede saaledes paa deres lille Maade det Løsen, der gjelber for Alle, og som trods al Adskillelse skal forene og forbinde: Fremad! fra det flygtige Minut til den umaalelige Tid, fra Tid til Evighed: Altid Fremad!

Ugens Politik.

Den 3die Juli 1862.

Ministeriet Rattazzi har i denne Uge vundet en Seir i det italienske Parlament, der nemlig har givet Regjeringen Bemyndigelse til midlertidig at opkræve Skatterne i et halvt Aar, indtil Budgettet paa forfatningsmæssig Maade kan blive discuteret, uagtet det nedsatte Udvalg kun vilde tilstaae denne Bemyndigelse i fire Maanedes. Men trods denne Seir og trods Ruslands Anerkjendelse af Kongeriget Italien — der efter hvad man paastaar rigtignok skal være betinget — er Misstemningen dog meget betydelig, og Rattazzi staaer kun paa meget svage Fødder, uagtet en Forandring alene for at blive af med hans Cabinet kun vilde være, at faae et andet med det samme Program. Men hvis man aabent og ærligt vil angribe Ministeriet, saa synes det at være stærkt med Hensyn til de tre Hovedpuncter, der danne Hængslerne for hele den italienske Politik. Det Hørv, som et Ministerium i det nærværende Dieblisk maa udføre, gaer ud paa for det første at fremme Landets materielle Velvære, det vil sige, at udføre offentlige Arbejder og skaffe Penge tilveie for at betale dem, dernæst at holde Garibaldi og hans Venner i Beredskab, men under tilbørlig Control, og for det tredje at fremstjunde Afgjørelsen af det romerske Spørgsmaal, saa meget som Omstændighederne og Louis Napoleons Politik vilde tillade. I den første Henseende er der ikke Grund til at anlage Ministeriet; det samme Telegram, der bragte Efterretningen om, at Rattazzi agtede at forlange et Tillidsvotum, meddeelte ogsaa Planen til at anlægge en Jernbane paa Den Sardiniens. Der arbeides med Kraft paa Fæstningsværkerne ved Spezzia; Kronomainerne i Parma afhændes til Folk, der ville benytte dem bedre, end hidtil er skeet; Jernbaner ere aabnede, der ville føre Piemonteferne til Ancona og som snart vilde føre Romerne til Neapel, hvis de fik Tilladelse dertil. Anlæggelsen af de store, sydlige Jernbaner er overdraget til Huset Rothschild, og om alt dette end ikke kan udføres uden at paalægge Nutiden, men især Fremtiden store Byrder, saa er Italien istand til at betale, hvis det i et Par Aar fritages for store politiske Ulykker.

Regjeringen kan heller ikke dables for hvad den har gjort med Hensyn til Garibaldi og Garibaldiisterne. Den er kommen i Strid med Handlingspartiets fanatiske Tilhængere, der søge at styrte Italien i en overilet Krig. Men den understøttede i denne Henseende af det store Fleertal af fornuftige Italiener, der mene, at slige Expeditioner ere ligesaa stabelige som taabelige, og at Italien nu er frebet saa vidt frem, at det kan handle som en Nation og gjennem sin Regjering,